

YVONNE KERSTEN

IJSKOUDE GOLVEN

© 2026 Droomvallei Uitgeverij, Yvonne Kersten
Eerste druk,
Eerste oplage februari 2026

Tekst: Yvonne Kersten
Coverfoto: Sora
Foto auteur: Yvonne Kersten
Vormgeving: Droomvallei Uitgeverij
<http://www.prachtboeken.nl>
ISBN: 978-94-93314-73-3

Alle rechten voorbehouden.
Dit boek mag niet worden gebruikt voor het trainen van AI

Hoofdstuk 1

Marnix

'Je doet je naam weer eens eer aan, Marnix. Een mannetje van maar niks.' Grote handen pakten hem vast en trokken hem dicht naar zich toe. 'Het wordt nooit wat met je, hoor je me, helemaal niks.' Als een bankschroef lagen de vingers om zijn magere bovenarm. De andere hand gleed omlaag langs zijn zij. Het zweet brak hem uit. Nee, niet weer. Een jammerend geluid ontsnapte aan zijn keel.

'Sst, slechts als je meewerkt, kan ik je helpen om iets van je mierzige leven te maken, knul.' Vingers gleden langs de rand van zijn broek naar voren en trokken de knoop los.

Vloekend knijpt hij het bijna lege bierblikje fijn. Het restant bier druipt over zijn wit geworden knokkels. Hij verafschuwt het als herinneringen zijn gedachten binnendringen. Hij haat de naam Marnix, die aan hem blijft kleven als een uitgespuugd stuk kauwgom onder een schoen. Hij laat het blikje vallen, komt overeind en trekt een nieuw sixpack naar zich toe. Wijdbeens ploft hij op de versleten bank neer en opent een vers blikje. Het schuim ontsnapt sissend als hij het lipje lostrekt. Gulzig neemt hij een paar grote slokken.

Niemand had het geweten, niemand zou hem geholpen hebben. Waarom ook. Marnix, het mannetje van niks. De derde in de rij broers van het gezin Van der Laag. Als kind altijd afgezeken door zijn vader en vernederd door zijn twee oudere broers. Oom Eduard kon lekker zijn gang gaan.

Hij knippert met zijn ogen, maar kan niet voorkomen dat er wat

traanvocht over zijn wang biggelt. Met de rug van zijn hand veegt hij het weg. Even wenst hij dat iemand die tranen had weggeveegd, zacht in plaats van hard. Maar de gedachte maakt hem razend. Zwakte was gevaarlijk.

Hij had geprobeerd alles goed te doen, keer op keer. Soms lukte het, maar meestal niet. Net als nu bij zijn relatie met Cath. Hij neemt nog een slok en laat een harde boer. Hij had mooi laten zien dat hij wel degelijk een man was waar men rekening mee moest houden. Bij het 'plotseling' overlijden van zijn oom Eddy had hij diens kapitaal binnengehengeld. Hij grinnikt. Was die klootzak toch nog ergens goed voor geweest. Hij had het geld op de juiste manier geïnvesteerd. Nu is hij succesvol, mensen kijken naar hem op. Het bedrijf dat hij heeft opgezet, groeit als kool. Hij heeft alles waarvan men dacht dat hij het nooit voor elkaar zou krijgen. Een groot huis, een Porsche onder zijn kont. Hij gaat alleen naar de beste restaurants en heeft thuis een verzameling van de meest verfijnde wijnen en whisky's, terwijl hij net zo graag een biertje drinkt. En hij heeft Cath. Bedachtzaam leegt hij zijn blikje. Mooie Cath. Hij wist nog precies hoe ze lachte die eerste keer dat ze hem aankeek, alsof hij er wél mocht zijn. Dat beeld bijt zich in hem vast, al probeert hij het te verjagen. Hij was meteen stapelverliefd op haar geweest, maar dacht dat hij geen kans maakte. Wat was hij trots geweest toen ze voor hem koos. Het had hem een boost gegeven dat ze zag hoeveel hij waard was.

Het blikje kraakt als zijn greep verstevigt. En door haar is alles naar de kloten. Hij springt op van de versleten bank, smijt het blikje door de hotelkamer en ramt een vuist tegen de vaalgroene muur. Hij negeert de pijn en gaat met gespreide vingers door zijn vettige zwarte haar, waarvan een aantal pieken meteen weer terugvallen over zijn voorhoofd. Met een broedende blik laat hij zich terug op de bank zakken. Hoe had dat kreng het in haar hoofd gehaald om aangifte tegen hem te doen? Hij wrijft met zijn handen over zijn

gezicht. Hij schudt zijn hoofd en probeert terug te halen waar het fout was gegaan. Hij weet het niet precies. En nu zit hij met een contactverbod van negentig dagen en hij moet zich verplicht onder behandeling stellen. Met een beetje pech komt daar een paar jaar gevangenisstraf achteraan. Zijn linkermondhoek trekt schokkerig omhoog. Daar gaat hij echt niet op zitten wachten. Hij zuigt op zijn tot bloedens toe opengehaalde knokkels en staart naar buiten.

Of zijn gedrag veroorzaakt werd door trauma's uit zijn jeugd, had de psycholoog bij zijn eerste sessie gevraagd. Hij laat zijn schouders hangen en ziet het magere ventje voor zich dat hij ooit was. Kwetsbaar en eenzaam. Dat jongetje had niets liever gewild dan een arm om hem heen en iemand die zei dat hij er mocht zijn. Maar die kwam nooit. Had oom Eddy dit veroorzaakt? Of misschien zijn 'liefhebbende' ouders?

Hij lacht schamper en duwt zijn schouders naar achter. Wat hij had meegemaakt had hem sterk gemaakt. Sterk, ja. Maar soms vroeg hij zich af of er nog iets van hem over was dat gewoon van een ander kon houden, zonder strijd. Het besluit dat hij toen genomen had, geldt nog steeds.

Veerkrachtig springt hij op en hij loopt rondjes door de goedkope hotelkamer. Niemand legt Marnix een strobreed in de weg en zeker niet die overspelige trut. Hij zal zich de komende tijd netjes aan de regels houden en dan de boel afronden. Geduld en sluwheid, dat zijn de sleutels. In het verleden had dat prima gewerkt. Wachten op het juiste moment en dan keihard terugslaan.

Hoofdstuk 2

Dag 1 aan boord van de Polarnatt

Cath

Door de vertraging die het vliegtuig in Amsterdam heeft opgelopen, kan ze vergeten dat ze nog een glimp van Bergen te zien krijgt voordat ze moet inschepen. Ze observeert de mensen die net zoals zij bij de bagageband staan. Flarden van gesprekken in verschillende talen bereiken haar oren. Een donkere jongen krabt op zijn hoofd en staart vertwijfeld naar een open koffer. Het slot is duidelijk kapot.

‘*Yo bro*, help even man. Zo kan ik die koffer *never* meenemen. Heb jij een touw of zo?’

Direct schiet een songtekst door haar hoofd: ‘*Yo bro*, heb jij een touw of zo. Help ff man, zodat ik deze koffer meenemen kan ...’ Haar vingers tikken het ritme tegen haar dijbeen. Een toerist naast haar staat haar met een brede grijns op zijn gezicht op te nemen. Haar vingers vallen stil. Had ze de tekst hardop gezegd? Blijkbaar wel. Ze grijnst terug. Dan gaat haar blik weer naar het tweetal van haar inspiratie. Zijn maat wrijft over zijn nek, werpt een blik op de koffer en haalt dan zijn schouders op. Vervolgens gespt hij zonder aarzelen zijn broekriem los en trekt hem uit de lusjes.

‘Hier, *fix* ‘m hiermee.’

‘*Bro*, jij bent echt een *legend*!’

Op zijn hurken slaat de jongen met de dreadlocks de riem om de koffer en trekt hem strak. Een paar minuten later houdt een geïmproviseerde constructie van een riem en een schoenveter de boel

netjes bij elkaar als de jongens de hal verlaten.

Een oudere man tilt met al zijn kracht een koffer van de band en sleept het gevaarte richting zijn vrouw, die op een van de metalen stoeltjes langs de muur zit. Tussendoor werpt Cath steeds een blik op de bagageband op zoek naar een felgroene kleur. Zachtjes neuriet ze haar net verzonnen melodie.

Vanmorgen had Elena haar naar het vliegveld gereden.

‘Zorg dat je ervan geniet, hè,’ had ze haar op het hart gedrukt. ‘En waag het niet terug te komen zonder een lieve vriend die je op handen draagt.’

Dat laatste had ze met een grote lach gezegd. Ze wist donders goed dat Cath voorlopig geen enkele man in de buurt wilde hebben.

Cath had haar zuur aangekeken. ‘Wat mij betreft blijf ik levenslang vrijgezel. Ik ga echt nooit meer door zo’n hel.’

Elena had haar stevig geknuffeld. ‘Dat laat jij nooit meer gebeuren.’

‘Absoluut. Dat gebeurt niet nog eens.’

Ze stopt met neuriën en wrijft over het plotseling opgekomen kippenvel. De ijskoude angst had haar maandenlang in zijn greep gehouden. Maar die angst gaat ze overwinnen. Binnenkort is ze weer sterk, vrolijk en spontaan. Gewoon wie ze was voor haar relatie met Marnix. Dat er net zomaar een tekst in haar opborrelde is een goed teken. Ze begon te herstellen van het trauma dat Marnix haar had bezorgd. Ze is op weg terug naar die sterke vrouw. Even flitst zijn gezicht voor haar ogen op. Ze knippert het beeld weg. Ze hoopt die kloodzak nooit meer te zien, nooit meer aan hem te denken en nooit meer bang voor hem te zijn. Maar zodra ze merkt dat ze onbewust de hal scant op zijn aanwezigheid, schudt ze haar hoofd. Doe normaal. Ze friemelt aan haar nagels, een signaal dat haar stoere gedachten slechts lege woorden zijn. Zelfs tijdens het contactverbod van negentig dagen had ze zich geen moment echt